

”Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg” (Jes 52:7), säger profeten Jesaja. Några sådana fotsteg har vi kanske aldrig hört, för det är ont om glädjebudbärare i vår tid. Vi har fler olyckskorpar än glädjebudbärare i vårt dystra livklimat. Tänk om vi kunde utbilda några av alla våra arbetslösa till glädjebudbärare. Det är verkligen ett yrke som vi skulle behöva. Men tänker vi efter lite mer, så borde vi alla som vågar kalla oss kristna förstå att det är vi som är glädjebudbärare. Vi har tagit emot det stora glädjebudet, att världens Frälsare har kommit till vår jord, att Gud har blivit människa för att gudomliggöra människan. Genom vårt dop och vår konfirmation är vi alla kallade att vittna om denna stora glädje för alla som inte har tagit emot denna glada nyhet. Jultiden är en gyllene tid för att verkligen ta på oss denna underbara uppgift att vara glädjebudbärare, speciellt till dem som mest behöver få höra den goda nyheten att Gud har kommit till vår värld och blivit en del av den när han blir människa.

För att ge denna glädje vidare måste vi först bli genomsyrade av den själva. Det kan bara bli ett trovärdigt vittnesbörd, om vi låter oss förvandlas av denna glädje som Gud vill ge oss i sin människoblivne Son. ”Av hans fullhet har vi alla fått del, med nåd och åter nåd” (Joh 1:16). Hela vårt liv går ut på att ta emot denna glädjens, sanningens och kärlekens fullhet, så att vi kan stråla ut det vi har fått i Kristus. Då blir vi - vare sig vi vill det eller ej - glädjebudbärare. Då syns det på oss, att vi bär en stor glädje inom oss som vi också vill dela med oss av. Inget är så smittsamt som den äkta glädje som bara Gud kan ge oss. Inget är mer effektivt för att förjaga det dystra missnöje, som ofta ligger som ett mörkt moln över vårt samhälle och vårt hjärta.

Samtidigt får det inte bli en lättköpt och hurtfrisk glädje, som blundar för korsets verklighet som också präglar vår verklighet. ”Det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen” (Joh 1:9). Jesus, han som är världens Ljus, är den ende som kan förklara glädjens mysterium för oss som sitter fast i en värld, så präglad av syndens mörker att vi knappt vågar tro på ljuset och dess seger. Men vi behöver inte vara mörkerrädda. Ljuset har segrat på korset, ja, egentligen redan i krubban. När Gud föds som ett litet barn och läggs i krubban, har redan ljusets glädje i princip besegrat mörkrets makter. Genom vårt dop är vi delaktiga av denna seger, som vi i vår tur får ge vidare till dem vi möter.

Inkarnationen, Guds människoblivande, är början på den förvandlingsprocess, som vi kallar frälsning. Gud vill ta på sig det som vi människor inte klarar av och inte orkar bära: synd, ondska, lidande, död. Allt detta som vi alla konfronteras med och inte kan bli befriade ifrån av egen kraft vill han ta på sig för vår skull, för att vi skall bli befriade och frälsta från det så att vi kan leva i den fulla glädjen.

Hela Jesu liv är en enda akt av solidaritet med oss. Allt vad Jesus säger och gör under hela sitt liv syftar till vår räddning och frälsning. Genom sina ord undervisar han oss om allt vad vi behöver veta. Genom sina handlingar visar han oss hur vi bör handla och leva. ”Nåden och sanningen har kommit genom Jesus Kristus” (Joh 1:17). I vår tid riskerar sanningsbegreppet att tunnas ut och bli något högst individuellt. Man talar om ”min sanning och din”. Men i Jesus Kristus ser vi allas vår sanning. Hans sanning binder ihop oss till en gemenskap, till ett heligt folk. Sanningen gör oss till Kyrka, till en enhet med Gud och med varandra. Det är bara sanningen som kan göra oss fria och glada. Halvsanningar och lögner, *fake news*, ja, allt vad det heter, är bara hinder på vägen till Gud. Men i Jesu kraft får vi sopa bort allt detta och bli kvar i den glädje, som bara han som är Vägen, Sanningen och Livet självt kan ge oss. Bara han kan göra oss människor till bröder och systrar bortom alla kulturella, sociala och politiska gränser.

”Ingen har någonsin sett Gud. Den ende Sonen, själv Gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss” (Joh 1:18). Genom att bli människa och tala till oss med mänskliga ord har Sonen förklarat vem hans Fader är, ja, mer än så, han har lett oss fram till Fadern och förenat oss med honom. I Sonen får vi alltid se Fadern och höra hans Ord. ”Åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn” (Joh 1:12). Det är inte bara vackra och fromma ord. Genom att bli människa har Gud gjort sig till vår broder i Jesus Kristus. Vi blir Guds adopterade barn, Jesu bröder och systrar. För att uttrycka det med teologins språk: dopets nåd förändrar oss på ett ontologiskt plan; vi får del av Guds eviga liv; vi får ett övernaturligt organ, trons, hoppets och kärlekens organism som förenar oss direkt med Gud. Vi kan aldrig till fullo fatta vilken värdighet Gud ger sina barn. Vi kan bara fall ner i tillbedjan och tacksamhet inför Barnet i krubban, som vill dela med sig av allt detta till oss som tar emot denna gåva. Julen är gåvornas tid, men ingen gåva kan tillnärmelsevis jämföras med denna gåva. Gud själv ger sig till oss. Frågan är bara: vill vi ge oss till Gud? Är vi beredda till detta eller vänder vi oss likgiltigt bort och vill bara gruffa i oss den goda julmaten och njuta av julstämningen?

Augustinus får sammanfatta det som är julens stora nåd och gåva: ”Vilken större Guds nåd kunde väl lysa för oss än att han som har den enfödde Sonen gjorde honom till Människoson, för att i sin tur göra människors barn till Guds söner?”